

ta agga ühhest kohast kuulda, kus rahwas pödrsid, kohhe temma siis olleks hea melega senna ka lainud. Agga metsas, Jummal kanna taewa al, langes temma mitto kord pösweli mahha, ja passus keigest süddamest, et Jummal meleparrandamist temmale piddi andma. Omma pattude pärrast olli temmal wägga halle meel, ja olleks hea melega neist tahtnud peästa; agga ei teädnud temma, waene, mis tehja, ja piddi agga omma wae wäse jäma. Ta mele siis tulli, et ta ommas lapse pöswes ükskord omma isä jure tulnud, ja sure süddame kurwastusse sees temmale kaebanud ja ütelnud: Isä, ei woi minna mitte dntsakš sada; sest ei moišta minna Jummalat sannage luggeda. Isä südda saand sest ligutud, et wet ta filmi tulnud, ja temma ütelnud: Mo poeg, mis ma moiştan, sedda tahhan sulle õppetada. Agga ei sanud

temma sest muud, kui wöttis agga kätte, ja läks senna kohta, kus ta olli kuulnud, rahwas pödrwad. Kange külm olli se kord — sest ei wöind temma muud kui agga talwel minna — ja senna kohta olli ühheksa pennikoorma maad. Sai agga senna sanud, kohhe siis rägiti temmale ühhest õppetajast, kes Jummalat tundis. Mees wöttis kätte temma jure minnema, ja ütles temma wästo: Ollen seia male tulnud, et tahhan Jummalat pole pödrda; sest ei sa minna muido mitte dntsakš. Meie kohhal, ei pödra seäl ükski. Keif ellame meie agga jummalafartmata ello, ja ei woi meie mitte dntsakš sada. Ma siis pallusin Jummalat, mind pödrda, ehk ma kül kirjagi ei moišta.

Õppetaja nimmetas temmale nüüd keif Piibli sannad, mis pattustpödrmisse peäle juhhatawad. Ta ütles temmale: Pallu ennesele omma pattude tundmist,